

handle Skrifter, der fremkomme uden Angivelse af en berettiget Bogtrykker, og der kun vilde have en ufuldkommen Garant for Overholdelse af det til at forebygge Pressesforbrydelse nødvendige Bud i Udkastets § 1, saafremt Skrifter, med Hensyn til hvilke samme var tilfaldsat, ustraffet kunde falsholdes. I de i Udkastets §§ 2 og 4 omhandlede Tilfælde, hvor et Skrift indeholder en urigtig Angivelse af Bogtrykkeren eller en falsk Angivelse af Forfatteren eller de øvrige i § 4 nævnte Personer, bliver ligeledes Enhver, som har taget Deel i denne Ulovlighed, herfor at ansee, da der i dette Tilfælde ikke finder noget saadant Forhold Sted mellem Personerne, at den ene kan undgaae at drages til Ansvar paa Grund af den Straf, den Anden har paadraget sig. Ligesom iøvrigt Ansvaaret i Henseende til Skriftets Indhold efter Sagens Natur fortrinnsviis maa paahvile Forfatteren, men for formelle Pressesforseelser, navnlig de i §§ 1 og 2 ommeldte, Bogtrykkeren, saaledes findes ogsaa den Orden, i hvilken Straffeaansvaaret bør gjøres gjældende, at maatte fastsættes i omvendt Orden, eftersom de Paagjældendes Virksomhed staaer nærmere ved Forfatterens eller Bogtrykkerens.

I det Straffesystem, der er lagt til Grund ved Udarbejdelsen af nærværende Lovudkast, har man i det Hele indskrænket sig til Anvendelsen af tvende Slags Straffe, nemlig Fængsel for de større og Bøder for de mindre Lovovertrædelser, hvilket er overeensstemmende med hvad der i de fleste nyere Love om denne Gjenstand er skeet. Til at anvende Fængsel og Bøder i Forening, er der, som ovenfor bemærket, ikke fundet Anledning. Kun for de i § 9 omhandlede Forbrydelse, nemlig i trykte Skrifter at raade til voldelig Forandring i Rigets grundlovbestemte Forsatning, til Opstand mod Kongen eller til Angreb paa Rigsdagens Sikkerhed og Frihed, er der foreskrevet Livsstraf, dog saaledes, at hvis Opfordringen er bleven uden Følge, træder Fængsel fra 5 til 10 Aar istedetfor Straf paa Livet. Forbrydelsens Storhed retfærdiggjør Anvendelsen af en saa betydelig Straf, i hvilken Anledning bemærkes, at efter Grundlovens § 47 gjør

Den, der antaster Rigsdagens Sikkerhed og Frihed, sig skyldig i Høiforræderi.

Efter sit Indhold kan nærværende Lovudkast deles i tvende Affnit. Det første (§§ 1—7) indeholder de Bestemmelser, ved hvilke der i Almindelighed skal tilveiebringes Sikkerhed for, at der ved ethvert Skrift er en ansvarhavende Person, som det Offentlige eller den Private kan holde sig til for Skriftets Indhold. For Overtrædelse af de her foreskrevne Regler er Straffen kun bestemt til Bøder. Det andet Affnit (§§ 8—16) omhandler de saakaldte materielle Pressesforbrydelse eller Straffebestemmelserne for selve Skriftets Indhold, hvortil er føiet 4 Slutningsparagrafer (§§ 17—20) om Bladredacteurs Forpligtelse til at optage Berigtigelser, — om at de Handlinger, der efter Lovgivningen ere strafbare, ikke tabe denne deres Character, fordi Pressen afbenyttes som Redskab for dem —, om Anvendelsen af de i denne Lov fastsatte Straffe for de tilsvarende Forbrydelse, naar de begaaes ved Ord eller utrykte Skrifter, samt endelig om Ophævelsen af alle hidtil gjældende Anordninger om Trykkesfriheden.

Om de førstnævnte saakaldte formelle Pressesforseelser er det Fornødne allerede bemærket ovenfor. Hvad de materielle Pressesforbrydelse angaaer, da har man indskrænket sig til forholdsviis faa Straffebestemmelser. I Spidsen for disse er stillet den Bestemmelse, at, naar Nogen i et trykt Skrift raader til en Forbrydelse, skal han, hvis Forbrydelsen derefter kommer til Udførelse, ansees med den for samme i Lovgivningen fastsatte Straf, hvorimod han, hvis Forbrydelsen ikke bliver udført, skal belægges med en mindre Straf, efter Lovgivningens almindelige Grundsætninger om sliq forbryderisk Virksomhed. Da Pressen nemlig kan benyttes til at begaae ganske forskjelligartede Forbrydelse, maa Straffen naturligviis i ethvert Tilfælde bestemmes efter de Love, der ere givne for saadanne Forbrydelse, og det er her kun nødvendigt at udtale den Grundsætning, der vistnok maa billiges, og som ogsaa er fulgt i andre nyere Trykkesfrihedsløve, at dersom den Forbrydelse, hvortil Nogen i et trykt Skrift har raadet og tilskyndet, derefter er kommen til Udførelse, bør den Skyldige ikke